

Txarango assalta el Palau del Lladre

El grup del Ripollès clou de manera brillant la gira catalana del "Benvinguts al llarg viatge"

Txarango van tancar gira al Palau de la Música. Foto: Arnau Jaumira

[El 18 d'abril de 2012 a l'Apolo](#) es va veure que les expectatives quedarien curtes. Txarango començava a l'emblemàtica sala barcelonina una gira cridada a convertir el grup del Ripollès en la revelació de l'any del panorama musical català. Després de més de cent recitals, [diversos premis](#) i el fervor del públic, aquest divendres van assaltar el Palau de la Música, territori dominat fins no pas massa pel confés lladronici de Fèlix Millet.

Tal i com havia passat a l'Apolo, mig Ripollès es va desplaçar a la capital per assistir al final de gira al Principat -en els propers mesos continuaran per la resta dels Països Catalans i de l'Estat espanyol, Holanda, Alemanya i Anglaterra-. «Txarango i els 40 lladres» va ser un concert especial tant per l'espai -molts no van poder resistir acabar dempeus, fins i tot sobre les butaques del magne recinte modernista- com per les aparicions de convidats d'excepció. Hi van ser el cantautor Cesc Freixas -que, per cert, [aquest diumenge actua per primera vegada](#) a la comarca-, l'actor Joan Crosas, el pallasso Tortell Poltrona i l'escriptor Màrius Serra.

L'autor del darrer Premi Sant Jordi, que ha compartit projectes amb el grup com la [Verbaliada](#), va emocionar els assistents [explicant «l'instant exacte»](#) en el qual li va començar a agradar Txarango. Escoltava «La dansa del vestit» -la cançó que, per cert, va tancar el recital d'anit- quan va entendre el «...boon dia, llur llum seré...» com a «boon dia, Lullu seré» -nom del seu fill que tenia paràlisi cerebral i va morir als nou anys. Finalment, va descobrir que realment feien servir la paraula «llur»: «em va entusiasmar que uns nois joves, peluts, perforats i animosos la clavessin allà al mig» va afirmar.

El concert dels «40 lladres» va suposar una versió diferent del repertori habitual del grup. Amb una banda ampliada i les veus de les Say Sisters, els Txarango van aplicar uns arranjaments més cuidats però sense abandonar la seva energia habitual. També van estrenar en concert [la seva primera rumba](#), «El meu poble», i no es van deixar «Som humans», versió dels The Killers. Tot plegat va acabar amb la balada de «La dansa del vestit», interpretada en la llengua de signes catalana.

Màrius Serra al concert de Txarango al Palau de la Música

Recordo com si fos ara l'instant exacte en el qual em van començar a agradar els Txarango.

Recordo el dia, en recordo el moment, recordo la paraula justa que va obrir l'aigua sota els meus peus, mentre escoltava La dansa del vestit i allà on canten «...booon dia, llur llum seré...» jo vaig entendre que deien «booon dia, Llullu seré». Recordo que era al cotxe i vaig reiniciar la cançó, tot enyorant l'època de les cintes de cassette que podies rebobinar-les una miqueta mentre feia bilibilibilí. Recordo que vaig tomar-la a escoltar cinc o sis vegades seguides i que al final vaig haver de parar a una àrea de servei per llegir-ne la lletra. Només llavors vaig entendre que hi deien «llur llum». Llur! Lluur!! Recordo que em va entusiasmar que uns noies joves, peluts, perforats i animosos clavessin un llur allà al mig i que, a més, hi sonés la mar de bé, i que jo hi sentís el nom de mon fill Llullu i vaig retrocedir a la meva adolescència de lector cronopio de Cortázar per adonar-me que aquella mena de coincidències no només passaven als contes de Julio Cortázar, i que encara hi havia esperança.

Recordo, dues setmanes abans, el Marc Isern dient-me: has de venir a la Sala Apolo, que aquests nois ho petaran. Recordo que no hi vaig poder anar, però que vaig començar a escoltar-los. Recordo que em va agradar com cantaven. El com-com-com, i també el què.

Recordo que quan vaig saber que un d'ells es deia Alguer vaig pensar que potser un altre es diria Matarranya. O Salses, o Guardamar. Recordo que després del nostre enyorat Llullu amagat a llur-llum vaig descobrir altres personatges fantàstics a les lletres txaranguistes.

Recordo que a Sempre balla m'hi sortia un tal Vila. Jo sentia «les portes enceses d'una ciutat que guarda l'amic Vila amb el record dels anys» i vaig començar a investigar qui cony era l'amic Vila aquest. Recordo que després de buscar i rebuscar entre els mil noms dels agraïments del disc, inclosos els setze cognoms dels vuit Txarangos, vaig llegir-ne la lletra i vaig veure, al·lucinat, que nbo cantaven l'amic Vila sinó la nit lila.

També recordo un tal Claudi. El Claudi que fa parada. Recordo haver pensat: aquests nois dels Txarango són dels que et parlen dels seus amics com si els haguessis de conèixer de tota la vida, que si l'amic Vila, que si el Claudi... Fins que vaig buscar la lletra de la cançó En caravana i vaig descobrir que allà on jo sentia «M'he enrolat al circ i ara vaig en caravana, i a cada poble el Claudi hi fa parada» en realitat ells cantaven «i a cada poble el clown hi fa parada»...

Recordo que em vaig tornar txarangòleg i que la gent ho devia notar, perquè un dia em va escriure un lector demanant-me que li expliqués què volia dir «dins del llit fer-te la cullera a mitjanit», perquè es pensava que això de fer-te la cullera era una postura sexual.

Recordo que quan els Txarango van venir a tocar a Horta, amb els Strombers i els Afro Chihuahua, els vaig anar a saludar abans del concert, durant les proves de so i els vaig dir: «nois, si mai torneu a Horta i necessiteu res», com si jo fos l'amo del tros. Recordo que després vaig pensar: «però de quina pel·lícula has tret aquest diàleg, Màrius?»

Recordo que l'any passat a la festa de fi de curs de l'Escola Guinardó, els professors van obsequiar els alumnes que acabaven batxillerat amb una versió del Vola amb alguns versos reescrits. Recordo que van posar l'equip de música i van cantar-hi al damunt. Recordo tot el claustre en pes arrossegant eufòricament les os i as del «voolaaa», i que després els alumnes de batxillerat van replicar atacant l'Amagada primavera amb dos instruments de vent, un teclat, una bateria i cinquanta veus. Recordo que els profes van cantar el seu Vola amb la lletra impresa en un full, però els alumnes se la sabien de cor.

Recordo que, l'últim onze de setembre, al backstage del concert de l'Arc de Triomf els Txarango em van preguntar quina diferència hi havia entre les estelades sobre fons blau i les que tenen el fons groc. Recordo que, de sobte, vaig sentir el pes de la veterania independentista.

I finalment, recordo un moment sublim, caòtic i multitudinari. Recordo que la marea humana que veníem d'un partit del Barça vam confluïr al metro de la línia groga perquè també anàvem cap al Fòrum a sentir-los en el concert de les festes de la Mercè. Recordo els eixordadors lololòs i ololòs-ololòs blaugrana i els càntics amfetamínics d'in-inde-independència. I llavors recordo que algú va començar a cantar l un pam, dos pams, tres pams de nas i aquells vagons atapeïts de gent vam seguir la lletra sense cap mena de dubte, com un sol home. I com, després, vam atacar el Llarg viatge com una sola veu i encara més, entre pams i com-com-coms. Ho recordo tot, ho recordo com si fos ara. Mai no oblidaré la sensació extraordinària d'estar anxovat en aquell metro travessant els budells de la meua ciutat i com tot allò que val la pena es va començar a enlairar.

[Màrius Serra. Palau de la Música, 26 d'abril de 2013](#)

En el darrer any els Txarango han fet més de cent concerts. Foto: Arnau Jaumira